

— Тукъ, отъ долу, отговори Спирдончето.

— Ами че по такова врѣме на ловъ ходи ли се? Първица ли идете въ балкана, та му не знаете кога го хваща мѣсечината?

— Остави се, бай Калчо, помами ни добъръ ловъ.. Ракийца посипъ ли? питаше Остенътъ.

— Ракийца? Носѣх. Ама ви носѣх и по-хубаво нѣщо. Павурчето изреди дружината.

— Какво по-хубаво нѣщо отъ ракийцата сега?

— Едно пово. Всичкитѣ настрихъ уши.

— Двѣ клисурски заптиета ги изѣли вълци тая зарань.

— Бре, що думашъ? извика лукаво Боримечката. Кучето пакъ го излая.

— Изѣли ги та не останао косъмъ отъ тѣхъ. Една тайфа турци ходихъ та ги намѣрихъ — не тѣхъ, а парцалитѣ и кокалитѣ имъ при Сардановата могила. Хаджи-Юмеръ-ага, както разбралъ, казва, че заптиетата сж биле спогнати отъ вълцитѣ, кога водяли коньетѣ и сж ударили да бѣгатъ тѣ на една страна, коньетѣ на друга. — Единиятъ конь се изгубилъ. — Вълцитѣ подушили, че месото е по-сладко на ефендетата, та докопали тѣхъ. На здраве, юнаци, така да испукатъ всичкитѣ поразеници. Тѣ сж отъ кучешки ошуръ и пакъ кучета ще ги яджтъ.

И Калчо навари павурчето. Тогавя само съзрѣ Огнянова, когото не познаваше. — А тоя аратликъ отъ дѣка е? попита той, като му попада павурчето.

— Отъ Кара-Сарълие, найдохме се въ балкана... И той по сжщия дивечъ тичаше, отговори Спирдончето.

— Голѣмъ юнакъ е, наздраве, даскале! изгърмѣ Боримечката. Кучето се пакъ изрънчи.

Калчо се обърнхъ къмъ Боримечката засмѣнъ: — Бре, мечка, какво си направилъ бре?

— Никому нищо, Калчо!